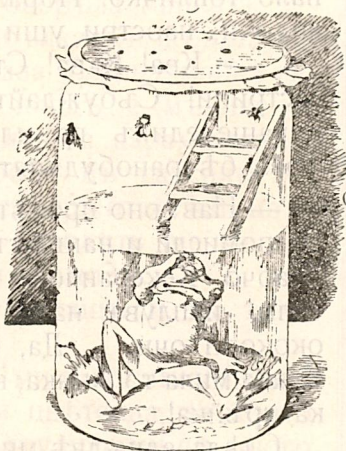

пролѣтни гласове... Нашиятъ жабчо бързо пълнѣеше, защото намираше храна въ изобилие.

Еднѣжъ, когато той се припекуваше на пѣсѣка край водата, една ржка го стисна за шията. Жабчо се помъчи да извика за помощъ. Но напраздно! Той само успѣ да поеме дѣхъ и изблѣщи очи... „Дойде края на живота ми“, си помисли той. — „Дали не съмъ въ тѣрбуха на нѣкоя водна змия!“ „Сбогомъ, братя и сестри, сбогомъ пролѣтъ; сбогомъ водо и хубави поляни!...“

Жабчо-Кекеранчо отъ страхъ изгуби съзнание. Той се свѣсти едва слѣдъ единъ часъ. Гледа и не вѣрва на очитѣ си: турнали го въ единъ стѣкленъ палатъ — до половина съ вода. Край него една малка стълба. А горѣ — хвърчатъ нѣколко тлѣсти мухи. Вратитѣ на този палатъ имаха много прозорчета, отдѣто идѣше прѣсенъ въздухъ...

— Кой ме е посгавилъ тукъ? Квакъ, квакъ! О, тлѣсти, хубави мухи, сестри да ми сте, я ми обадете, що за чудо е нашиятъ палатъ!

Край чашата стояха двѣ дѣца: Станчо и Милка. Тѣ не снимаха очи отъ жабата.

— Чу ли я, бате? Жива е. Прошава и изкрѣпка!...

— Да, Милке! Жива е. Хубавъ барометъръ си направихме. Ще ѝ хвърляме храна. Тя ще стои на дъното. Влажно ли ще е врѣмето, тя ще из-